

INDEPENDÈNCIA, en quin punt estem?

Ara, quan els dies que van passant ens han rebaixat l'eufòria del moment, quan la Via Catalana no és més que un record inesborrable, potser és un bon moment per intentar saber on estem. Per preguntar-nos: per on passem en el camí cap a la Independència de Catalunya? Perquè el procés no s'atura, al contrari, cada dia hi ha novetats, avança a una velocitat insospitada. Si algú pensava que això seria una febrada passatgera, ja se'n deu haver desenganyat. Per analitzar la situació del procés independentista ho plantejarem com si fos un joc, una partida. Vegem doncs els jugadors/actors i les seves actuals posicions.

Per començar observem alguns aspectes de com ha avançat el sobiranisme dins la societat civil catalana que, sense cap mena de dubte, és la protagonista de la partida. Avui ja ningú s'amaga de declarar-se independentista. La gent ha pres posició, coneix els arguments sobiranistes i els defensa en converses de carrer, en sopars d'amics i en dinars de família. S'imposa el sentit comú: amb la informació disponible i veient les reaccions de les altes instàncies espanyoles la gent es pregunta senzillament: té cap sentit seguir junts? El treball divulgatiu fet des de les primeres campanyes sobre les balances fiscals fins a arribar a la consolidació de l'Assemblea Nacional Catalana, i vista la resposta espanyola a totes les reivindicacions polítiques, educatives, lingüístiques, esportives i socials, ha donat com a resultat un creixement continuat del sentiment independentista. Un altre aspecte a destacar és que avui la gent creu que la independència és possible. A diferència d'altres èpoques en què s'imposava la força militar, ara hom pensa que, si la Declaració d'Independència és el resultat d'un procés pacífic i perfectament demo-

cràtic, Europa no s'hi podrà girar d'esquena. Sabem que no serà fàcil, que l'estat espanyol s'hi oposarà amb tota la seva força. Malgrat tot no es veu impossible. Un fet recent i molt remarcable és la plena incorporació al procés independentista d'amplis col·lectius castellanoparlants, representats en el moviment "Súmate". Persones amb forts lligams familiars i sentimentals amb Espanya, però que s'han adonat que l'estat espanyol els maltracta igual que a tots els catalans. Gent que se sent partícip de la construcció de Catalunya, que se l'estima, i que sap que el seu futur i el dels seus fills és aquí. La seva incorporació és la millor garantia d'èxit i trenca amb el tòpic ètnic que tantes vegades s'atribueix falsament al catalanisme. També cal esmentar que les persones socialment més sensibilitzades veuen en el procés sobiranista l'oportunitat de crear una nova societat més justa, més democràtica, més solidària i fins i tot més sostenible. Tampoc hem d'amagar que continua havent-hi entre la societat civil catalana persones detractores del procés i partidàries de continuar essent espanyols. La convocatòria del 12 d'octubre passat ha permès taxar els seus efectius i constatar que, malgrat disposar de potents altaveus mediàtics, tenen dificultats per incrementar el nombre d'adeptes. I, finalment, encara no es pot descartar l'existència de partidaris de "terceres vies", però com que no s'han manifestat, és difícil avaluar-ne el nombre.

Tot i pertànyer a la societat catalana, el món empresarial mereix un apartat. En aquest àmbit del joc els interessos econòmics primen per damunt de cap altra consideració. Aquí la divisió dels jugadors és evident: a un costat hi ha els representants de les grans empreses, partidaris de l'estatu quo; sovint no

Gegants, cavallers, ciclistes, grallers, ... i moltíssima gent ens vam aplegar al poble de l'Odal per participar a la Via Catalana.